

VITAMÍN KŘ!

Trampeký časopis pro všechny pískomily • Číslo 1/2010 • Ročník 2

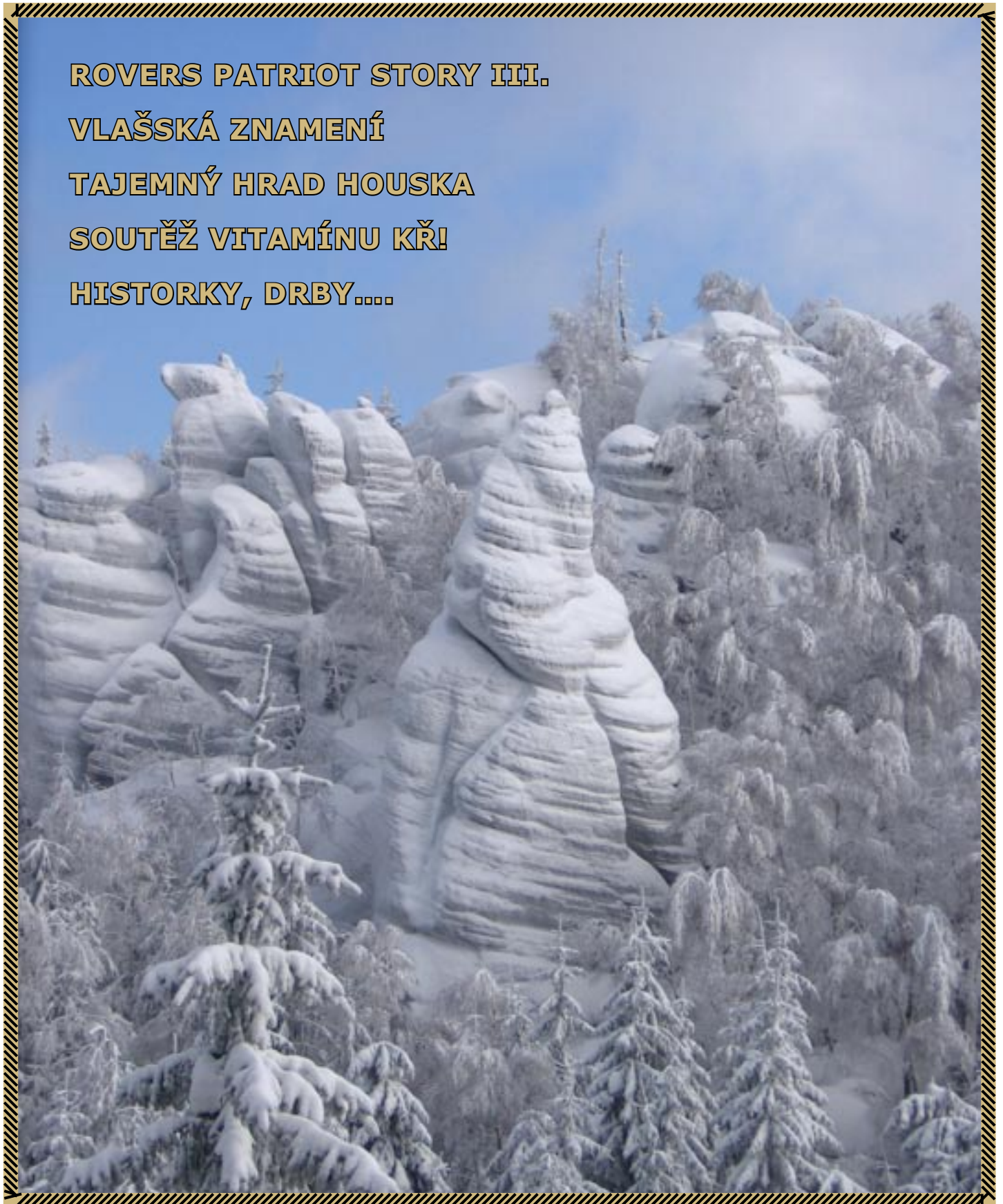
ROVERS PATRIOT STORY III.

VLAŠSKÁ ZNAMENÍ

TAJEMNÝ HRAD HOUSKA

SOUTĚŽ VITAMÍNU KŘ!

HISTORKY, DRBY....

*Oheň T.O. Opuštěná
a T.O. Nebraska.
[Více na str. 4.](#)*

Foto: Fífa

*Ledopády
v Českém Švýcarsku
(leden 2010)*

Foto: Višňák

Fotka z titulní stránky: *Masív Božanovického Špičáku v Broumovských Stěnách - foto:Pavouckej*

Velevážení pískomilé, drazí kamarádi, milé kamarádky, špagátníci, ochranáři, archeologové ...

V kultovním filmu Limonádový Joe zazněla věta „**Ať padouch nebo hrdina, my jsme jedna rodina**“. Správně, tak to má být přátelé!

Všichni (viz oslovení v titulku), kteří máme rádi pískovce, vitamín kř mezi zuby a čteme Vitamín Kř! (jak se z různých reakcí rádi dozvídáme) jsme vlastně jedna taková velká rodina. Ráda však konstatuji, že hrdinů je mezi čtenáři Vitamínu Kř! samozřejmě (ó díky) naprostá převaha.

Za celý redakční tým se omlouvám za dlouhé čekání, které nastalo od vydání předešlého čísla a slibuji, že se budeme snažit, aby Vitamín Kř! vycházel častěji. Samozřejmě naše další vydávání záleží i na vaší podpoře, milý hrdinové, neboť psát celé číslo pouze v našem úzkém redakčním kroužku, by nebyla ani tak otrava (je to docela zábavné), jako spíše záprah a nehodláme nad Vitamínem Kř! trávit víkendy, místo vandrování...

Děkujeme všem, kteří na naší mailovou prosbu odpověděli nějakým tím příspěvkem, historkou, fotografií - hlavně těch došla velká spousta. Všechny jsme si uložili a určitě přijdeme na to, co s nimi, byla by škoda je nevyužít.

Trampům je pod převisem dobře, s tím se prostě nedá nic dělat...

Ilustrace: Miki Ryvola

Uzávěrka Vitamínu Kř! číslo 4 bude 30. dubna 2010.

Těšíme se na to, co nám pošlete.

Dále děkujeme těm z vás, kteří sami od sebe tisknou Vitamín Kř! (z jeho elektronické verze) a roznášejí ho po kempech. Je to velmi příjemné a povzbuzující, když na tyto výtisky někde narazíme. Opravdu díky za Vaši pomoc!

Stále platí, že Vitamín Kř! se nedá předplatit a jeho papírové vydání je „distribuováno“ pouze na trampské kempy, kde si ho můžete přečíst, případně vzít domů (snažíme se na kempech nechávat víc výtisků najednou).

Elektronický Vitamín Kř! posíláme mailem.

Maruška

Chceš dostávat VITAMÍN KŘ! až domů?

Není problém. Nemůžeš si ho sice předplatit, protože si na předplatné nehrajeme, ale když nám na redakční mail vitamin.kr@volny.cz napíšeš, že ho chceš dostávat v elektronické podobě, tak je vše vyřešeno a bude ti posílán, hned jak vyjde.

DRBY, ZPRÁVY, OZNÁMENÍ ...

Se zajímavou inovací pro všechny zvědavé píscomily přišla kamarádka Fífa, která si nechala na břicho vytetovat mapu všech campů na pískovcích. Zcela zákonitě se stala pro spoustu kamarádů velmi žádoucí, a nejen o víkendech nestačila odmítat více či méně skryté nabídky k bližšímu seznámení.

Foto zachycuje dokumentaci mapy pro příští generace, neboť její majitelka se rozhodla tetování odstranit hned poté, co obdržela nabídku k sňatku od pracovníků rovnou tří archeologických ústavů.

Nová Roverská sosna

Na přelomu roku vyšlo třetí číslo Roverské sosny (stejně jako Vitamín KŘ! je k nalezení na trampských kempech). Potěšilo nás, že se v tomto čísle vydavatelé - Roverští patrioti - zdrželi různých srdceryvných mobilizačních projevů, „vlasteneckých básní o neporazitelnosti trampů“ a dalších literárních vychytávek, které jim nedělaly zrovna dobré jméno. Časopis se konečně začíná podobat normálnímu trampskému časopisu (výborný článek od Žraloka o Husí cestě, historie osady Modrá perla, zprávy z akcí atd.).

Jen tak dál...

-M-

Výroční oheň Opuštěné s Nebraskou

Na sklonku měsíce listopadu, o víkendu 28. - 29. 11. 2009 se konal každoroční summit OsN - výroční oheň T.O. Opuštěná (16 let) s T.O. Nebraska (21 let). Jak stálo ve zvalde, účastníci se měli dostavit „do reprezentativních prostor kokořínských lesů“, celá akce pak byla zahájena „v pravé poledne v hlavním sále Sosna“.

Mnozí kamarádi přijeli do skal už v pátek, další dorazili během soboty. Vilík a Čepek měli připravené hry, jak bývá na jejich ohnících zvykem, a některé z nich byly obzvláště vypečené. Kromě házení noží a sekerou do špalku, a hodu špalkem samotným nechybělo ani navlékání drobkových korálků na černou nit - přicházející soumrak udělal tuto soutěž ještě o něco napínavější.

Když se úplně setmělo, zapálili Vilík a Čepek hranici, (kterou pěchoval chvojím odpoledne Čepek, a to obzvláště pozoruhodným způsobem pochyceným zřejmě od lidoopů při některé ze svých zámořských misí, je škoda, že reportéři summitu zrovna někde zaháleli, a nebylo pořízeno žádné video).

Na večer byly k ohni připravené další soutěže, u kterých každý mohl předvést svůj básnický um nebo zručnost při vyřezávání „ježků“ na podpal. Taky se hrálo a zpívalo, za což patří dík hlavně kamarádovi Merlinovi. Za zmínku taky stojí, že letošní summit měl mezinárodní přesah, a to proto, že kamarádi z Ústí nad Labem sebou vzali svého kolegu z Belgie. Moc si s námi sice nepokecal, ale zato nám hrál na kytaru krásné neoposlouchané písničky.

Víkend přinesl zase trochu z dětské soutěživosti, dále ujištění, že oheň odrážející se na pískovcích je opravdu nejkrásnější, pár vypitých hrnků čaje s kouřovým aroma, a taky spoustu nových melodií.

Děkujeme všem, co se podíleli na přípravě a těšíme se na příští rok.

- Fífa -

(foto z ohně najdeš [na straně 2](#))

**Máš nějaké drby, zprávy, oznámení? Novinky, nad které není?
Tak je pošli na e-mail: vitamin.kr@volny.cz**

ROVERS PATRIOT STORY – 3. díl

Výtah z předešlých dvou dílů:

Prezident USA Barrack Obama je konfrontován se zjištěním, že v České republice poblíž lokality V.L.H.O.S.T. se nalézají tajné raketové systémy Patriot a vyšle agenta 007 Jamese Bonda, aby zjistil o co jde. Ruská tajná služba se dozví totéž, pouze dotyčný systém považuje za americkou hrozbu, která má nahradit radar na Brdech. A aktivují k životu rozvědčíka Kapitána Klose, který je hibernován pod převisem v bývalém sovětském prostoru Ralsko. Zde ho však naleznou archeologové naštvaní na trampy, že zakopáním „mrtvoly“ porušili sedimenty pod převisem. Kapitán Klos uniká. James Bond nalézá partu trampů říkající si Roverští patrioti a výměnou za láhev whisky je přijat do party.

- - -

James Bond seděl pod jakýmsi převisem u malého ohně a zamyšleně zíral do tmy. Měl za sebou zajímavý den, opravdu zajímavý.

Nestihl ani svůj oblíbený šálek čaje o páté.

Ráno se totiž probudil s bolavou hlavou, neboť poté, co s pracně nalezenými Roverskými patrioty vypil svoji láhev whisky, oni vytáhli další flašky různých tvarů a obsahů. Ale k něčemu to bylo dobré, už konečně začínal chápat některé věci ohledně tohoto zvláštního spolku, například to, že si říkají trampové, což Jamese velmi udivilo, neboť žádné vlaky kolem sebe neviděl. Dále mu začínalo být jasné, že tento spolek je polovojenský a zrovna je ve válečném stavu s jiným spolkem, který se jmenuje Ochrana přírody. Z nesouvislých řečí nad poslední flaškou si jeho unavený mozek zapamatoval, že jsou horší než Al-Kájda s Tálibánem dohromady.

To na Jamese udělalo dojem. Jeho poslední mise (dosud filmaři nezpracovaná) se uskutečnila v Afghánistánu ve skalní pevnosti Tora Bora, a James moc dobře poznal kvality nepřítele.

Zatoužil proto poznat i Ochranu přírody, protože instinktivně tušil, že toto setkání dodá materiál na celý seriál.

Bohužel se však zatím nedozvěděl, kde jsou přechovávány raketové systémy Patriot, ačkoliv používal při kladení záludných otázek veškerý svůj um. Vždy mu okolostojící a později okololežící trampové podali flašku se slovy „chlastej bramboro, už moc kecáš“.

Ráno bylo proto krušné.

Pod převisem ležely postavy ve spacácích a do cvrlikání ptáků se ozývala celá kakofonie zvuků - mlaskání, chrápání, kašlání, sípání, ve svahu pod kempem se dokonce i někdo dávil.

James si matně vzpomněl, že večer byla šerifem (ano, tak zní titul tramského vůdce) vyhlášena prohibice. Otřásl se, a po zádech mu přeběhl mráz zděšení. Musí to být hrozné na těch tramských bojových srazích, když prohibice vyhlášena není...

Nad některými spacáky se objevily obláčky modravého kouře, jinde očividně nešťastný tramp koukal do hrdla prázdné flašky.

Do této všeobecné pohody vletěl jako dělová koule šerif a začal vyklepávat ostatní se slovy: „Kamarádi a kamarádky, vstávejte přece, je čas jít na brigádu!“

Tak takovouhle šifru či bojový pokřik ještě James neslyšel - ale výsledek byl ohromující.

Všem Roverským patriotům se rozzářily obličeje, radostně vyskočili ze spacáků a bleskově rozdělaný oheň zahltili očouzenými nádobkami různých tvarů a vzorů. Jamesovo zkušené oko poznalo jídelní nádobí armády US, Wehrmachtu, Rudé armády, ČSLA, Bundeswehru a pánev z hotelu Zlatá husa na Václavském náměstí.

Jeden z trampů začal hrát na kytaru a do všeobecného pomlaskávání a srkání zazněla slova chorálu:

*„My budeme se rvát
až tu nezůstane stát
na kameni kámen
a jestli není žádnéj bůh
tak nás vezme země vzduch
a potom amen.“*

Jamesovo zděšení nad slovy této písně neznalo mezí, ale díky výcviku v sebeovládání, který nechtěně absolvoval během svého zajetí ve Vietnamu, nedal najevo své rozpoložení.

„Ach bože, to je text, takové písně nezpívají ani mudžahedhínové před sebevražedným útokem.“ Na Roverské patroty měla píseň odpovídající účinek.

V rychlosti, kterou by jim mohly závidět i Zelené barety, jak si James s nervózním polknutím uvědomil, si sbalili svoje bágly a postavili se do dvouřadu. James koukal na šerifa patriotů a jeho obrovský bágl a v duchu smekl. Pomyslel si „Ano, tato jednotka je opravdu elitní, když velitel jde příkladem a nosí nejvíc bojového materiálu“.

„Co jen asi v tom velebáglu může mít?“ uvažoval dál James. „Na minomet je to příliš velký batoh, samonaváděcí raketu Springer? A nebo dokonce (dech se na chvilku zastavil), nebo dokonce raketovou střelu Patriot?!“

James měl dojem, že tohle by mohla být stopa, a rozhodl se využít prvního nejvhodnějšího okamžiku ke zjištění obsahu batohu.

Ta chvíle přišla dřív než čekal. Šerif totiž odešel zpět pod převis, kde za tichého duševního souznění s ostatními obřadně vložil zelenou větvíčku do ohniště, energickým písmem cosi napsal do sešitu, který vložil zpět do skalního výčnělku a uhrabal hrabičkami podupaný písek pod převisem.

James zatáhl za šňůru batohu, odklopil nedočkavě víko a...

Pach týden nošených ponožek volně pohozených hned navrchu nejdříve uspal jeho čichové buňky a hned po té i Jamese, který se bezvládně sesunul k zemi a po svahu a přes několik větších pískovcových skalek se odkutálel až do údolí.

Když se probudil s myšlenkou jak je možné, že něco takového Ženevské konvence nezakazují, byli Roverští patrioti, kteří sice postrádali svého nového kamaráda (ale brigádní povinnost volala), už pryč.

Mátožně se postavil a zahnal vtíravou myšlenku, že v tálibánské pevnosti Tora Bora mu vlastně bylo tak hezky...

Nemělo smysl hledat Roverské patrioty - elitní jednotka tohoto typu za sebou nenechává stopy a pokud ano, tak jsou to různé nastražené a odjištěné granáty, či další pasti. A James poprvé za svoji kariéru agenta 007 si nebyl jist, jestli by tohle stopování přežil.

Záchranná myšlenka ho napadla vzápětí.

Český ráj!

Tam řadí protivníci Roverských patriotů, kam jinam by tato jednotka mohla jít?

Nemusí je stopovat, stačí, když do Českého ráje půjde vlastní cestou. Podíval se na hodinky, vymačkal číslo kódu a ciferník se změnil UltrasuperdeluxeGPS navigaci.

„Ach“ pomyslel si. „Do Českého ráje, cesta daleká je. Ale mé trénované tělo, by ji mohlo zvládnout do setmění.“

Znovu se zamyslel a povzdechl si...

Bude muset poslat zprávu prezidentovi USA.

Spojené rozvědčičkovy šesté, sedmé, osmé a dokonce deváté smysly (ano, to je ten, co koketuje se čtvrtým rozměrem) společně tlačily Kapitána Klose směrem, kterým nechtěl jít. Jeho informátor, ke kterému se na noc uchýlil po šokujícím zážitku s archeology, mu totiž jasně řekl, že odpovědi na jeho otázky a hlavně na otázky jeho vysokochoditelstva továryše Putina najde v sektoru DOWC, lidově nazývaným Roverky.

Tam se Kapitán Klos hned po ránu vydal, ihned poté, co si v bývalém prostoru Ralsko vyzvedl z mrtvé schránky podrobnou mapu a adresy dalších agentů a spolupracovníků.

Do Roverek to byla štreka, ale Klos věděl, že do večera je tam. Chtěl do sektoru DOWC přijít nepozorovaně, proto odmítl agentovu nabídku zapůjčení jednoho BVP - bojového vozidla pěchoty, které bylo schováno ve stodole pod kupou sena.

Když překračoval železnici z Bakova do České Lípy, jeho zrak spočinul na zmuchlaném papíru, který byl očividně použit ve vlakové toaletě, a do očí ho uhodilo slovo Patriot.

Ano - to je to, po čem jde báťuška Putin. Klacíkem opatrně rozbalil zmuchlaný list a zjistil, že jde o titulní stránku jakéhosi časopisu ROV (hnědý pruh) SKÁ (hnědý pruh) OSNA (hnědý pruh). Nad názvem časopisu bylo rukou dopsáno:

Tento výtisk věnují Roverští patrioti osadě MASTNÝ VLASOVÉ.

Kapitán Klos se zamyšleně posadil na koleje. Jeho devátý rozvědčický smysl si pozval na pomoc čtvrtý prostor a společně začali masírovat kapitánův mozek.

Majitel mozku si tiše povzdechl a podíval se do mapy, kde se nalézá Český ráj. Nechápal proč, ale věděl, že tam se musí vydat. Byl to ten samý pocit, který ho za války zachránil před spáry bestie oberführera Klugeho.

Z dále slyšel přijíždět vlak. Mapa mu ukázala, že jede směrem do Bakova a odtud je to jen kousek. Do tmy by to měl stihnout.

Postříkal se maskovacím nátěrem vzor "strašně obouchaný a zrezlý plech" a naskočil na projíždějící motorák ČD, čímž se stal naprosto neviditelným.

V oválné pracovně Bílého domu zasedal krizový štáb.

Barrack Obama zamyšleně hleděl na zprávu, kterou právě obdržel od agenta 007 Jamese Bonda a protože nikde neviděl televizní kameru, mohl si dovolit ten přepych - netvářit se z toho chytře. Šéf CIA (ten opravdový) se tvářil podobně, byl však víc pobledlý.

„Pane prezidente, pokud to mám zhodnotit, tak v této kauze nelegálního raketového systému Patriot, pravděpodobně nefiguje vláda České republiky, ani jejich armáda, ale jde o polovojenskou jednotku. Problém vidím v tom, že nevíme, zda-li jde o bojovníky za svobodu, nebo teroristy.“ Prezident zamyšleně pokýval hlavou.

„Yes, pane XY. Nevíme. A taky nevíme, co myslel agent 007 větou - část systému Patriot nalezena (pravděpodobnost 97,688887%). Hlídáno neznámým chemickým plynem na přírodní bázi. Potřebuji čas a dobrý vítr.“

James Bond stále seděl pod jakýmsi převisem u malého ohně a zamyšleně zíral do tmy před sebou. Oheň pomalu dohořival, a i na agenta 007 padala dřímota.

Začal poklimbávat. Však již byly dvě hodiny ráno.

Náhle mu do očí zazářilo světlo baterky a ostrý nekompromisní hlas mu začal řvát do ucha.

„Stráž přírody! Lehnout! Nohy a ruce od sebe, dlaně vzhůru, paty k sobě!!!“

James Bond v šoku vykonal požadované a ani v náznaku nepomyslel, že by se mohl bránit. Tón rozkazovačného hlasu mu jasně dával najevo, že jakýkoliv odpor by byl jeho posledním dobrodružstvím.

„Rozdělaný oheň! Tak tu budeš mít drahý“ pokračoval hlas, který však byl přerušovaný hlasem jiným - dívčím. Ulevu však nepřinesl.

„On tu má oheň, to jistě i tábořil v nějaký jeskyni! A netopýrky mi tam vykouřil! Moje malé netopýřky!“, zlomil se dívčí hlas v tichý pláč. Ale jen na chvíli. Poté se změnil v nenávislný šepot: „Netopýrka, mého miláčka vykouřil, trampíček ošklivý. Zabijeme trampíčka a zahrabeme pod převis... Ale samozřejmě tam, kde již byl proveden řádný archeologický výzkum!“ změnil se hlas jako zázrakem v komisi.

James Bond poznal, že poslední dívčina věta nebyla určena jemu, ale někomu ve tmě. Nenápadně pootočil hlavu. Akorát včas, aby v kuželu světla viděl přicházet postavu se špinavým tričkem a s nápisem **Nejsem člověk, jsem archeolog**. Když postava přišla blíže, James přečetl i slovo „obyčejný“ před slovem „člověk“. Bylo totiž zašpiněno hlínou.

Rozhostilo se ticho.

James Bond nemohl vědět, že s dotyčným měl už tu čest Kapitán Klos, který si jeho hlas spletl s hlasem nacistické bestie Klugem.

Postava se zašpiněným tričkem promluvila.

James Bond se otrásl.

Stejný hlas naposledy slyšel při výslechu v tálibánské pevnosti Tora Bora a majitel hlasu se jmenoval Usáma bin Ládín.

Pokračování v dalším čísle Vitamínu KŘ!

- Pro Vitamín KŘ! dodává přímo z terénu náš zvláštní válečný zpravodaj -

Fotokomiks o ochraně přírody v NP České Švýcarsko

Autor:

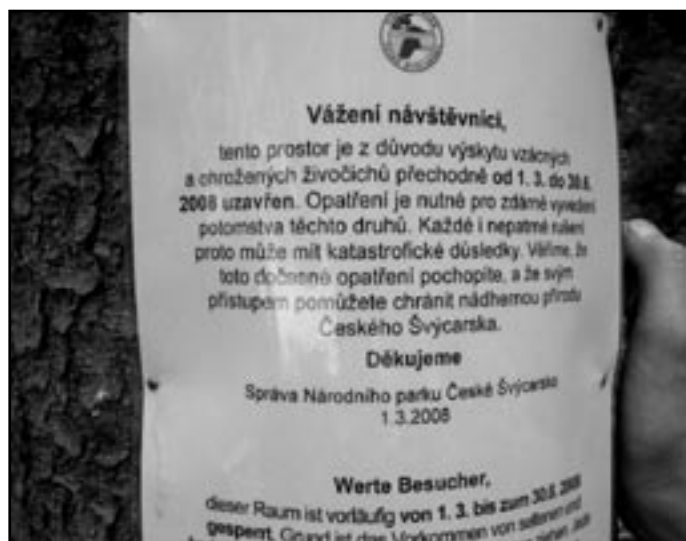
Kolemjdoucí tramp

Nevědomá spolupráce:

NP České Švýcarsko

Technická realizace:

Harvestor destrakšn team

**Cedule oznamující zákaz další cesty
s textem:**

*Vážení návštěvníci,
tento prostor je z důvodů výskytu vzácných
a ohrožených živočichů přechodně od 1. 3. do
30. 6. 2008 uzavřen. Opatření je nutné pro
zdárné vyvedení potomstva těchto druhů.
Každé i nepatrné rušení proto může mít
katastrofické následky. Věříme, že toto dočasné
opatření pochopíte, a že svým přístupem
pomůžete chránit nádhernou přírodu Českého
Švýcarska.*

Správa Národního parku České Švýcarsko

**Vítáme další fotografie
a oznámení, kde všude správa NP
pomocí harvestorů chrání přírodu
Českého Švýcarska.**

**Posílejte je na mail:
vitamin.kr@volny.cz**

**Rozježděnou cestu těžkou těžební
technikou najdeš hned za cedulí ...**

**... a o dalších 200 metrů nalezne zvědavý
tramp typický pohled na chráněnou
nádhernou přírodu Českého Švýcarska.**

Abychom správě NP nekřivdili, cedule z fotky
č.1 tam byla zapomenutá a již neplatná, neboť
kácení proběhlo až po uvedené lhůtě, šlo
jen o jisté trochu neveselé kouzlo okamžiku
(doufejme, že ty „vzácní a ohrožení živočichové“
stačili včas vzít roha někam do bezpečí).

Nic to však nemění na tom, že s těžební
technikou se na území Národního parku
opravdu dělají divy a jak už bylo uvedeno
v minulém čísle, kdyby vás u některých míst,
kde probíhá toto - jistě přírodě šetrné kácení
- chytli, tak máte šanci správě NP věnovat
finanční příspěvek.

-Tony-

A dvě vybrané reakce na článek o Podivné ochraně přírody v NP České Švýcarsko z předchozího čísla. Děkujeme i za ty ostatní, které jste nám poslali.

Tak jsem se za jednoho krásného zimního večera zase posadil k netu a padl mi do oka Tonyho článek o NP České Švýcarsko. A hned mi začaly myslí kanout vzpomínky a názory, které jsem si udělal poté, co jsem naposledy navštívil Zadní zemi.

Matně si vzpomínám, jak jsme někteří jákali, když vznikala NP Šumava a představovali si, co skvělého a velkého to přinese. No a přineslo. Do té doby jsem nevěděl co je harvestor a už vůbec jsem si nedokázal představit takové zvěrstvo v našich lesích. V tu dobu jsem teprve začínal brát rozum a připadalo mi trochu zvláštní přivazovat se ke stromu v národním parku aby ho nepokáceli. Teď už vím, že se musím bouřit a ozývat, už když chce někdo vyhlásit NP kdekoli v Čechách. Háček je totiž v tom, že CHKO (teď mě možná někdo znalejší práva opraví, ale na mě to tak působí) nemá neomezené možnosti na rozdíl od správy NP, která podléhá snad jenom parlamentu. No a český úředník hrabe kde může.

A tak se nemůžu zbavit dojmu, že je to tak trochu zaběhlý scénář:

Vyhnat z oblasti všechny trampy a podobné živly co se v oblasti pohybují pravidelně (Ti šmejdi si pamatují kdejaké vzrostlé strom a potůček ze kterého pijou).

Pod záminkou kalamity nebo obnovy původního porostu vykácíme co se dá.

Veřejně se omluvíme že osobně nejsme odborníky a naši poradci tvrdili, že to jinak nejde, je nám to moc líto, skládáme funkce (tady už stejně není co kácat) a jdeme jinam. Ale to je jenom můj pocit a ze srdce si přeji se mýlit.

A hned další moje úvaha je nad smyslem onoho pokusu o obnovu původního porostu. Souhlasím že vejmutovka je nepůvodní a agresivní. Byla zde vysazena zhruba před 200 lety. Problém, ale vidím v tom, že údajně chtějí obnovovat onen stav před 200 lety. Bohužel už nikoho nezajímá, že podmínky jsou už dnešní i onen původní porost by procházel vývojem a tak mi to trochu připomíná ono proslulé poručíme větru dešti. Nemluvě o tom, že ty nákladáky co jsem potkával, vozily převážně buk a ten by tam měl zůstat i podle NP.

- Waldy -

Chtěl bych navázat na článek v jednom z vydání Vitamínu KŘ, kde byl článek o podivné ochraně NP České Švýcarsko. V roce 2009 jsme tam uspořádali velkej vandr a musím říct, že každý den jsme se mohli nabažit nádherných zážitků, ale jak nám říkali sami lesáci, tady je s trampováním ámen. Člověk, aby se bál rozdělat oheň, lidí jak na Václaváku, no prostě bída, ale zas je pravda, že nám místní obyvatelé dosti pomohli a co jsme zaslechli, tak nejsou nijak nadšený, že je to národní park.

Bohužel se musím ztotožnit se článkem, který vyšel dříve. Poničených cest od těžké techniky je tam celkem dost, ale to nebylo to, co mě mrzelo nejvíc. Nejhorší, jak vypadá park celkově, především kolem Pravčické brány. Skvost Českého Švýcarska, a za každým stromem jsou výkaly. Což na vás moc veliký dojem neudělá a jako česká vizitka nic moc, když jsou NP plný výkalů. Alespoň u té Pravčické brány by se o to mohli lépe starat. Srovnám-li to s německou stranou přímo, když jsme šli na Bastei a odtamtud Švédskými jámami do Rathenu, tak prostě všude čisto a žádné poplatky, což za 75 Kč na vstupném na Pravčické bráně, by mohli udělat něco proto, aby bylo víc čisto. Moje osobní domněnka je taková, že 10 km není zas tolik, aby se o to nemohli postarat.

Jinak ti co tam nebyli, tak je tímto zvu, určitě České Švýcarsko na vás zanechá veliký dojem, jako zanechalo na mě. Přeji všechno nej Vitamínu KŘ! do budoucnosti.

- Jack z osady Skaláci Humpolec -

Hledáme roznašeče Vitamínu KŘ!

Protože není v našich silách dát Vitamíny KŘ! na všechny pískovcové kempy, tak uvítáme pomoc.

Pokud máš zájem nám pomoci, tak nám na mail vitamin.kr@volny.cz napiš, na který flek bys výtisky dával a určitě se dohodneme a budeme ti je posílat poštou.

Výhodou je, že dostaneš i jeden výtisk Vitamín KŘ! i pro sebe.

Což je asi jediná možnost jak touto cestou Vitamín KŘ! dostat, protože předplatné opravdu nechystáme.

-M-

Petr Jenč novou TMB?

dokončení z minulého čísla

... až v průběhu svého asi desetiminutového obviňujícího monologu jsem si všiml, že ten třetí ochranář, opět se poněkud ukrývající ve stínu, je Petr. Všimnout si toho dřív, možná bych svůj projev trochu mírnil. Ale možná taky ne. Na jedince, kteří holdují nočním autoprojíždkám po lese, jsem měl vždy vyhraněný názor. Celé jsem to zazdil prohlášením, že oni ještě tahali kačery, když já sem organizoval brigády na úklid skal. Což byla kupodivu pravda. Když zjistili, že z nás pokuty ani občanky dobrovolně nevypadnou, stáhli se zpátky k autu. Bohužel jsme hrubě podcenili očividné poranění jejich eg a taky to, že existují mobilní telefony. Mohli jsme samozřejmě zabalit a zmizet a ušetřit si tak spoustu pozdější zábavy. Ale jednak tady byla malá Kačka, a jednak jsem nevěřil, že by byli schopní sem dostat policajty. Za hodinu byli zpátky i s policejním doprovodem, který ovšem vůbec nebyl rád. Vcelku správně vyhodnotili společenskou nebezpečnost našeho počínání jako nula, ale povinnost konat museli. Obzvlášť když jeden z nich začal hlasitě oceňovat krásu místa a že si sem bude muset zajet taky „začundrovat“, bylo vcelku jasné, na čí straně jsou jejich sympatie. Petr sice stačil pronést nějakou jízlivou poznámku na téma „sice jsme tahali kačery, ale teď uvidíte!“, ale pak měli všichni dost práce si rychle opsat údaje ze tří občanek, které jsme jim poskytli. Policisté je prostě jen předali a měli se k odchodu a ochranářům se, bůh ví proč, nechtělo s námi zůstat bez policejní asistence. Spěchali tak, že tam zapoměli baterku.

Čekali jsme co bude a bylo. Asi po dvou měsících přišla obsílka, že máme každý zaplatit 1000 Kč. Už z principu se nám nechtělo, takže jsme požádali našeho kamaráda Dudlíka, který se ve volných chvílích mezi studiem práv bavil zastupováním svých kamarádů ekoteroristů v různých správních řízeních, jestli by nám nepomohl. Dudlík sepsal odvolání s tím, že v rámci zrychlení správního řízení by to měli předat na místní úřad v našem bydlišti (všichni jsme byli z Prahy), kde to už zpravidla nikoho nezajímá a dá se to zahrát do autu. Nicméně CHKO Český ráj nás nehodlalo tak lehce pustit ze spárů a předvolalo si nás někde na Chodov. Už v předvolání nasekali několik formálních chyb, ale Dudlík se rozhodl, že to v rámci

dobré vůle budeme tolerovat. A tak jsme se tedy jednoho krásného dne sešli, já, Draculea, Nevěra a náš právní zástupce Dudlík, za CHKO tehdejší ředitelka Šoltysová, Petr Jenč a ještě jeden ochranář. Fraška mohla začít. Na úvod nám paní Šoltysová oznámila, že se s námi vůbec nehodlá bavit na téma výkladu pojmu „táboření“. Dudlík, který si mezitím vyskládal před sebe slušnou hromádku častým používáním značně omšelé právnické literatury prohlásil, že tedy nebudeme. Upozornil na řadu formálních chyb, kterých se CHKO dopustila a že tu jsme jenom díky naší dobré vůli a blahosklonným tónem udělil paní Šoltysové několik cenných právních rad, prý pro příště. Začínal jsem chápat, proč jsou právníci, obzvlášť ve Spojených Státech, tak oblíbení. Aby toho nebylo málo, trval Dudlík dost vehementně na předvolání policistů. Asi po půl hodině vykrucování a přesvědčování ze strany CHKO, že je zbytečné něčím takovým obtěžovat těžce zaneprázdněnou policii, z nich vylezlo, že je předvolat prostě nemůžou. Milí ochranáři totiž tenkrát nevolali na 158, ale přímo na služebnu na číslo, které nebylo monitorované. A policajti svojí přítomnost na Mamutáku prostě zatloukli. Všem zúčastněným bylo v tu chvíli jasné, co by se asi dělo, kdyby se ochranáři pokoušeli do toho vrtat a jak ochotně by poté s nimi policie spolupracovala. Dudlík nás odvolal na válečnou poradu za zavřenými dveřmi, kde jsme se dohodli, že se přiznáme k úmyslu spáchat přestupek (původně jsme chtěli přespat v CHKO, ale neprespali) a že jsme měli z přestupku užitek (seděli jsme u ohně) a následně vyfasujeme zákonem stanovenou sankci-„napomenutí“. Samozřejmě že termíny „úmysl spáchat přestupek“ a „užitek z přestupku“ správní řád vůbec nezná, natož aby je nějak sankcionoval. Jak řekli tak udělali, paní Šoltysová se pokusila vyhotovit závěrečné usnesení, ale Dudlík jí do toho neustále kafral, takže mu nakonec otráveně předala notebook a Dudlík to sepsal sám. Závěr: Pokuta 0 Kč, poplatek za správní řízení 0 Kč, přísné „napomenutí“ a plnomocné rozhodnutí pošlou poštou. Paní Šoltysová si zapsala telefony a e-maily, kdyby něco a pak jsme se ještě nějakou chvíli bavili. Bylo to velmi poučné. Kupříkladu jsem se dozvěděl, jak jim vadí, že trampové si tam staví sruby a pak si je podpalují a tím ohrožují les. Poukázal jsem na to, že pokaždé, když tam hořelo, někdo to zcela úmyslně podpálil a trampové to opravdu nebyli. Na mou otázku, proč na

jednu stranu obviňují trampy ze způsobování eroze a na druhou stranu se posledních pět let těží ve skalách holosečí, což u obnažených úpatí skal způsobuje erozi nepoměrně větší, než kdy docílí jakkoli velká tlupa vandráků a jmenoval dvě tři lokality, mi bylo sděleno, že tam byla vichřice a následně polom. Ale že to je stejně jedno, že smrk je nepůvodní, a skály byly v minulém století taky skoro bez porostu. Dva z těch údajných polomů jsem viděl v okamžiku, kdy je začali zpracovávat lesáci. No, v podstatě každý zdravý a stojící les je potencionální polom. Chtěl jsem mít jistotu a tak jsem se zeptal přímo Petra Jenče, který se do hovoru moc nezapojoval, spíše se tvářil, že tam vlastně vůbec není. Zeptal jsem se ho, jestli měl něco společného a trampingem, zúčastnil se nějaké trampské akce nebo tak podobně. Odpověď, po chvíli zaváhání, zněla ne. Podíval jsem se mu do očí a oba jsme v tu chvíli věděli, že lže. Přitom to bylo už víc než osm let. Naprostá pitomost, ale stejně měl potřebu zalhat. Bůh ví, před kým se bál shodit. Mé podezření se změnilo v jistotu. Už hodnou chvíli tu poslouchám snůšku účelových polopравd ne-li vyslovených lží.

Ve světle předchozího dění mě to vlastně překvapit nemělo, ale stalo se. Asi po třech měsících přišlo Rozhodnutí, že máme zaplatit 100 Kč pokutu a 500 Kč poplatek za správné řízení. Zavolał jsem paní Šoltysové, co to má znamenat. Řekla mi, že věc diskutovala s nějakou paní z ministerstva životního prostředí a ta jí řekla, že sankce „napomenutí“ neexistuje a musí napočítat poplatek za správné řízení alespoň 500 Kč. A jako na potvoru se nikomu z nás nemohla 3 měsíce dovolat a e-mail taky asi nějak nefungoval. Zavolał jsem Dudlíkovi, ten se briskně spojil s paní ředitelkou a v zápětí mi volal zpět a vypadal na infarkt. Z rozhovoru s p. Šoltysovou vyplynulo, že nikdo z CHKO Český Ráj nemá elementární právní povědomí, ale to bylo vcelku jasné i před tím. Paní ředitelka si s klidem sobě vlastním prodiskutovala náš případ s paní, která fungovala jako vyšší stupeň v odvolacím řízení a ani jí na tom nepřišlo nic divného. Dudlík se dostal poněkud do ráže a vypracoval asi devítistránkový elaborát na téma nekompetentnosti pracovníků CHKO, porušování Ústavy ČR, porušování Základní listiny práv a svobod a nakonec zmínil možnost mezinárodního soudu ve Štrasburku. Ona to není tak úplná pitomost, jak to na první pohled vypadá. Každý člověk má totiž právo na

nezávislý a spravedlivý soud a pokud je žalující strana zároveň soudící a ještě nedodrží zákon, je to na pováženou. Odeslal to na CHKO a od té doby se nikdo neozval. Poučení? Neznalost zákona neomlouvá krom jedné výjimky a tou je státní úředník. Paní Šoltysová se nám po celou dobu snažila nakukat všechno možné od naprostých nesmyslů až po vyložené lži. Zodpovědnost za to samozřejmě nenesla žádnou. Proč také, účel světlí prostředky, ne? Takže tohle mějte na paměti, pokud vás někde lapnou a vy se z toho budete chtít vysekat.

Ale abych byl trochu objektivní, Dudlík byl poté s ředitelkou Šoltysovou ještě několikrát pracovní v kontaktu coby člen hnutí Duha a tvrdí, že se opravdu snažila Český Ráj chránit a se stejnou, ne-li větší razancí, jako proti nám, postupovala i proti velkým firmám.

A Petr Jenč? Pokračování asi znáte všichni. Likvidace kempů nejdříve na Ráji, pak Drábovna a Klokočky a nakonec vývoz kempoborectví na Roverky. Co ho přesně pohání těžko říct. Někáká láska k přírodě to asi nebude, vždycky se s ní musel až příliš těžce vyrovnávat. Ochrana převisů snad jen z části, ty frekventovanější využíval v minulosti kde kdo ještě před vandráky, dnes je tam archeologická situace nenávratně zničená a likvidační kempů se určitě neobnoví a to Petr moc dobře ví. Spíše to bude kombinace opojení mocí a frustrace z toho, že ho trampové v jeho počátcích moc nebrali a občas z něj udělali tak trochu tupce. Ale to je jen moje domněnka, skutečnost bude asi složitější.

Tak to by bylo asi tak vše, na co si má hlava děravá ohledně vzniku TMB Petra Jenče vzpomněla. Sice většinu vandráků poslední dobou pěkně prudí, ale nemohu nezmínit i jeho nepochybné zásluhy o rozvoj Trampingu. Vrátil nám SPOLEČNÉHO NEPRÍTELE, což je něco, co tu od bolševika nebylo a co má potenciál řady trampů zase spojit. A pak je tady Dudlíkova velkolepá teorie predáčnického tlaku. Podle této geniální teorie ochranáři, kteří nahánějí trampíky v podstatě vytvářejí takzvaný „predáční tlak“ Funguje to stejně jako u divokých zvířat, kdy dravec-predátor vyhubí slabší jedince a zůstanou jen silnější, čímž se celkově populace posiluje. Takže optimistický závěr zní, že Petrova snaha nakonec přispěje ke vzniku extrémně odolné populace trampů a to je snad dobře, ne?

- Seyček -

Bludný kořen

Hradba pískovcových skal se před námi tyčila jak středověký hrad. Stáli jsme na začátku úzkého kaňonu plného padlých kmenů a slizkého mechu. Jack přestal zírat do staré mapy a soustředil se již pouze na display GPSky. Pokýval souhlasně hlavou a s temným uspokojením ji roztřískal na malé kousky o nejbližší kámen. Chvíli jsme jen tak na sebe hleděli, potom jsem si vyhrnul rukáv košile a zaťal zuby.

Čekal jsem, že to bude bolet víc. Zakrvácený čip z mého předloktí spadl kamsi do mechu a Jack ke mně natáhl svoji pravačku. To už bylo horší. Rejpat se kamarádovi nožem v ruce a hledat toho malého bonzáckého zmetka bylo teda pěkně hnusný. V momentě, kdy už se mi začalo navalovat, jsem na něho špičkou nože narazil. Během okamžiku byl venku a následoval svého kolegu. Jack si utřel orosené čelo, krev z prokousnutého rtu a podíval se na hodinky.

"Moc času teda nemáme."

Nahodili jsme bágly na záda a vběhli do příšeří kaňonu.

Za chvíli ty čipový šmejdi zjistí, že jejich zdroj energie - naše krev - je kdoví kde a spustí poplach. A někde naskáče pár chlápků do vrtulníku a poletí nám zachránit život. A budou se hodně divit a až je to divení přejde, tak zavolají jinejm chlápům a ti rovněž naskáčí do vrtulníku, jen nám pro změnu ty naše životy půjdou sebrat.

Svévolné deregistrování je totiž hrdelní zločin.

Kaňon ústil do malé oválné roklinky se spoustou skalních štěrbin po obvodě. "Ještě pět minut," pronesl Jack při pohledu na hodinky. V dále se ozval charakteristický zvuk letícího vrtulníku. Mlčky jsme se na sebe podívali.

Jestli to byly všechno jen vymyšlený kecy několika senilních dědů, tak za chvíli budeme mít tu čest zjistit, jestli Slídiči jsou opravdu geneticky upravení zdrogovaní magoři, plní různých implantátů, schopní vyčmuchat cokoli v a hlavně kdekoli.

"Dvě minuty".

Všechno to začalo před rokem, když Jack přinesl starou, ručně psanou knihu, kterou našel při demolici Staré čtvrti. Na hřbetu měla nápis Kronika a první zápis byl z roku 2007. Z té úžasné doby před povinnou registrací. Doby, ve které si lidé mohli dělat, co chtěli,

nevládl jim Kartel, ale nejlepší a nejchytřejší z nich, zvolení v jakýchsi svobodných volbách! A mezi nimi byli i ti, kteří napsali Kroniku a v ní popsali svůj život v lesích. V lesních kempech, na kterých se scházeli u ohňů. Hltali jsme s Jackem její stránky kdykoliv to šlo. Celých dvacet let jejich života, až do roku Registrace. Po tomto datu následovaly jen bílé stránky. Doufali jsme, že někteří z nich by mohli žít a začali po nich pátrat.

Ale nikoho jsme nenašli Jako by se po nich zem slehla.

Jacka potom na půl roku nečekaně zavřeli do lágru za nedovolený pokus o rozdělení ohně v zadním traktu Ghetta. Navíc mu snížili životní bonitu o deset bodů a to znamenalo přěazení do spodního traktu. Dalo nám dost práce se znovu najít, ale povedlo se, a před měsícem mi v průchodové zóně vítězně předal kus poničeného papíru.

Když jsem se do něho začel, bylo mi hned jasné, že jde o poklad. A nebylo to jenom tím, že rukopis byl stejný jako v Kronice.

Na papíru byl totiž návod k cestě do jakéhosi Nového světa, přes zařízení nazvané Bludný kořen. Dlouho jsme nechápali, o co jde. Nakonec jsme to riskli a po zadání několika klíčových slov z textu do vyhledávače nám Helpgoogle vyplivl hromadu textů a odkazů na jakési paralelní vesmíry, posuny v prostoru a celou kupu starých pohádek a pověstí. Po několika večerech usilovného čtení nám s Jackem začínalo být jasné, proč jsme nenašli autory kroniky ani po nabourání do Registru. A taky nám bylo jasné, že tuhle příležitost si prostě nenecháme ujít.

Nový svět.

To znělo až příliš lákavě.

Svět bez čipů, Kartelu, bonitních kast a života v Ghettu.

Chvilku běháme v roklince sem a tam.

"Tak a už o nás vědí. Kde to jen může bejt?!" Jack se zadýchaně opřel o skalní masív a já shodil batoh z bolavých zad. Právě v tomhle okamžiku dostávají Slídiči od zástupce Kartelu další úkol?

Nakonec jsem to byl já, kdo si všiml zbytku provazu uvázaného kolem kmene borovice rostoucí asi 3 metry vysoko ve skalní stěně. Vydrápat se vzhůru bylo dílem okamžiku a pohled, který nás tam uvítal, byl prostě úžasný.

Obyčejný malý vlez do jeskyně.

Tak obyčejný. Jen kdyby se o něm nepsalo na jednom starém poničeném papíru. Vytahujeme baterky a lezeme po čtyřech

Ilustrace: Tom Zvědělík

dovnitř, bágly táhneme za sebou. Po pár metrech se strop zvýšil, akorát tak na pohodlnou chůzi, bez hrozby krvácejícího čela. Jdeme dál.

"To je von," vydechl Jack.

Chvilku nevěřícně zíráme na kus prastarého dřeva, volně pohozeného na konci jeskyně. Všude kolem něho byly po stěnách uhlem nakresleny prastaré symboly lesních moudrostí a postavy. Největší z nich měla varovně vztyčenou ruku. Nedůvěřivě obcházím legendami opředený kořen a netajím své rozčarování. I Jack je plný pochybností a potom pomalu a opatrně, připravený kdykoliv cuknout, přejíždí nad ním rukou. Nic.

"Jestli to byly všechno jenom kecy, tak jsme v pěkných sračkách, brácho," pokejšoval zamyšleně hlavou a mě zatrnulo při pomýšlení na Slídiče, kteří jsou nám již jistě v patách. Jack povstal, zhluboka se nadechl a podíval se mi do očí: "tak nám drž palce" a po krátkém zaváhání skočil přes kořen.

Úžasem jsem si sedl do písku. Nad kořenem se rozlévala žlutavá záře a v ní pomalu mizel temný obrys Jackovy postavy. Vzápětí na to mě zaplavila vlna nadšené euforie. Tak je to pravda! Brána do světa, kde můžeš ještě zůstat svobodným člověkem, kterého nikdo nešpízuje dvacet čtyři hodin denně. Do světa, ve kterém se můžeš pohybovat, kam se ti zlíbí a žít tam, kde chceš - opravdu existuje. Šeptem a v náznacích sdělované tajemství je pravdivé.

Vstal jsem, zavřel oči a se staženým hrdlem a bušícím srdcem Jacka následoval.

Nic zvláštního jsem necítil. Ani teplo, zimu, vítr, žádný hluk, světlo? Nic.

Opatrně jsem otevřel oči.

Tma. Všude dokola je tma. Rozsvěcím baterku a s údivem zírám na volně ležící bludný kořen a symboly lesní moudrosti na zdech.

Sakra! Tady něco nehraje. Klesám na všechny čtyři a hrabu se z jeskyně ven. Prudké světlo mě uhodilo do očí. Zakopávám o sedícího Jacka. Dívá se na mě uslzenýma očima.

"Je to v hajzlu, brácho. Nefunguje to."

Pomalu a zmateně se rozhlížím po rokline a po kaňonu, kterým jsme před chvilkou přišli. Někde na jeho druhém konci do něho právě vchází Slídiči, natěšení na brzké setkání s námi. Nebráním se a brečím taky. Zklamáním, vztekem i obavou z konce.

Ani jsem si nevšiml, kdy Jack rozdělal pod jedním z převisů oheň. Pohodlně se uvelebil a od pláče zarudlýma očima se podíval směrem ke mně.

"Myslím si, že máme předplaceno na víc, než jen mínus deset bonitních bodů, tak je to asi jedno, ne?"

Pomalu se zvedám a usedám do písku vedle něho. Oheň popraskává a jeho teplo mi vrací opět sílu. Sílu, se kterou přichází i nečekaná odvaha a jakési smíření a klidné očekávání věcí příštích. Ležím a pomalu se nechávám unášet myšlenkami, jaké by to bylo, kdyby bylo. Pomalu se stmívá, už by tu měli být. Chvilku si lámu hlavu nad nějakými vhodnými slovy na rozloučenou, jak jsem to kdysi viděl v jednom válečném filmu, ale nic lepšího, než to, co právě v sobě cítím, mě nenapadá, tak si jen dělám pohodlí a přikládám do ohně.

Venku je tma. Převís je rudě osvětlen a část záře dopadá i na kmeny nejbližších stromů. Skoro jako kdyby tančily.

Jack vhodil do ohně poslední klacek, zvedl se a vyšel před převis. Čekání na Slídiče se začínalo stávat neúnosným a opět jsem cítil, jak mě společně s uhasínajícím ohněm opouští jím darovaná síla.

Jacka jsem ve tmě spíš tušil, než viděl, ale jeho výkřik mě postavil na nohy taky. Naděje v zázraky přeci odchází až poslední? Tak sbohem.

Vyšel jsem ven a postavil se vedle něho a snažil se najít hladké obrysy skafandrových postav Slídičů, než jsem si všimnul, že Jack nekouká směrem do temného lesa, ale přímo vzhůru. S obavami jsem jeho pohled následoval a úžasem se mi zatajil dech. Nebe nad námi bylo plné hvězd, obrovský stříbrný pruh, který naši otcové nazývali Mléčnou dráhou, se klenul nad námi jak vítězná brána zvoucí k dalšímu putování.

Žádná zrcadla, sluneční elektrárny, orbitální výtahy i přestupní stanice. Nic nerušilo pohled, který jsme znali pouze ze starých fotografií a datových nosičů.

Nic. Vše bylo pryč a my jsme tady.

Na prahu Nového světa.

Nevím, jak dlouho jsme s Jackem fascinovaně zírali do nekonečných končin vesmíru, než mě zatahal za rukáv a ukázal směrem k temnému obrysu protějšího kopce a já v tu chvíli poprvé v životě poznal pocit naprostého duševního naplnění.

Oranžové světýlko, nesměle svítící do tmy nemohlo být nic jiného, než další táborový oheň. Beze slov jsme vstali, hodili bágly na záda a vyrazili vstříc jeho světlu. Byl nejvyšší čas na pořádné zalomení palců.

- Tony -

1. místo v próze oldpsavců, Trapsavec 2007

Vlašská znamení

Po Zadní zemi jich jsou desítky. Většinou se jedná o staré již dávno nečitelné klikyháky, popřípadě jinotajné alchymistické značky.

Vlašská znamení se těmto značkám říká proto, že je ve středověku do skal vyrývali „Vlaši“, kteří působili jako potulní prospektoři a uměli vyhledávat ložiska rud a drahokamů. Mnozí z nich pomocí magických technik hledali ukryté poklady a o jejich schopnostech se v ústním podání zachovalo mnoho pověstí.

Nejrozsáhlejší působení vlašských prospektorů se dá vysledovat v Jizerských horách a Krkonoších. Na slezské straně hor se jim říkalo „Walonci“ a až do dnešní doby se dochovaly jejich popisy cest k ložiskům zlata stříbra a drahých kamenů. Tyto tzv. Vlašské knihy byly v 16. stol. velice populární a opakovaně vycházely i tiskem. Hemží se to v nich spoustami jinotajů, magickými recepty, návody na divinaci a létání atp., mezi kterými bývají popisy cest k ložiskům přibližně v tomto duchu:

„Na hranicích Rederského a Valdštejského panství na vysoké hoře najdeš znamení zlata. Vydej se od něho o úplňkové noci 13 000 kroků směrem půlnocním, kde v rokli po pravé straně nalezneš mohutný smrk, v jehož kořenech leží zlaté pruty ...“

V Polsku se historici věnují výzkumu vlašských znamení již delší dobu a podle Vlašských knih se podařilo lokalizovat několik popisů terénu a najít desítky značek a znamení. Pokud vím, nikdo na nich nezbohatl.

Smysl vlašských znamení v Zadní zemi nám však uniká. Ložiska drahých kovů ani drahokamů zde nepřípadají v úvahu, takže by se snad jediné mohlo jednat o značky vyhledávání ukrytých pokladů.

Jedno z nejkrásnějších vlašských znamení se nachází na bývalém trampském campu v Tetřevích stěnách. Jedná se o zasmužilou měsíční tvář o průměru asi 11cm, která podle alchymistických nauk symbolizuje stříbro. Toto znamení je velice staré, protože povrch skály již stihl „zavadnout“ a pokryl se tenkou vysráženou, pravděpodobně křemičitou, vrstvičkou.

- Višňák -

Houska

Nejtajuplnější hrad v Čechách

Karel Hynek Mácha nocí kráčel krajem, který bude jednou pojmenován po něm, ale to tehdy nemohl vůbec tušit. Došel až ke hradu Houska a tam ...

Nechme Máchu, aby nám svůj zážitek z Housky popsal sám v dopisu svému příteli Eduardovi.

Milý Eduarde,
... nazítrí na silnici litoměřické před Bohušovicemi mne přepadla nevýslovná touha, že když se dám vpravo, přes lesy a hory, za pár míl doputuju k Housce a Bezdězu - kdo ví, kdy je zas zhlídnu!

Došel jsem na Housku s druhé hodiny půlnoční. Císařský háv nebes, lesy šuměly nočním vánkem. Jasno všude, lampy nepotřebí, v duši horší temnota. Jeť prý na hradě jáma, sluje jakási, vede do pekla. Jedni praví, že ji sám d'ábel vykopal, jiní, že alchymisti prorazili. Jda po nádvoří, v hlubokých stínech zahlédl jsem temnější - otvor v podzemí. Do té pekelné jámy spustil kdys zločince - Eduarde, mně té chvíle bylo zoufaleji, než dávnému odsouzenci - táhlo mě to v neznámé hlubiny stezkou neznámou! Pro tu chvíli zažehl jsem borovou soušku, a Eduarde, já se toho odvážil - vlezl jsem do té díry. Chvíli sestupuju - podobné chodby bývaly na Dobytčím trhu, co klučík jsem jimi prolézal - závanem z hlubin louč zhasla.

Kolem děsivé nicoty, noha se třásla na výstupcích kamení, chrastění kostlivců, světlo modravé, co odraz v hladině, v něm stíny jak strašidla... Když jsem k sobě přišel - Eduarde - já byl v pekle - nebo v zimničních snách.

Mraky bledé, slunce nevidno, nebe povlečené obrovitou sítí pavučin. Povětří sytila síra, prach a čoud štípal v plicích, že jsem stěží dýchal. Pomíšený hluk se rozléhal, dunění a potlumené ryčení - lkala zem z roztaveného kamene. V útesech pískovcových vyhlodaná doupata plála nadpřirozeným jasem, žlutým, sinavým.

Kostlivci netvoří se vypínali nad vrcholky bradel, porostlých sežehlými křovinami, ratolestí nevidět. Bytosti lidské s lícemi změněnými, za časté nevidomí, namnoze šaškovskou veteší oděné, chvátały v zástupech co vichřicí hnány rmutným labyrintem.

Štvaly je Dantovy dábelsky chechtající se měchy s očima ohnivýma - vsávaly a polykaly

ty nešťastníky. Eduarde, já myslel, že zešílím - ouzkost a smutek mě pojaly ze strašlivé končiny. Pekelných nástrojů jsem se nebál, dalo se jim utýct - zatracenců jsem želel, že se v hořkém chvatu míjejí, na sebe nepromluví, bez usmání, bez pozdravu.

Talácel jsem se valícím davem, nikdo si mě nevšiml, nikdo na mě nepohlédl. Až dívčina jakási v šedé elfí říze, zářivá co Anjel, ve zlatých vlasech černou čelenku, obepínající tvář - pousmála se na mne. Přistoupil jsem k ní, v zoufání svém pravím: "Jsem v pekle ... " Zavrtěla hlavou - já se leknul, že mi nerozumí. Tu sňala z hlavy tenkou pásku, já se opakoval. Smála se, řkouc po česku zpěvným hlasem, leč rychle a podivným přizvučením: "To si myslí mnohý ... " Eduarde, ty vidiny se měnily a přelévaly - na nich skutečné peklo horoucí.

Člověk nemůže vypsát, co vidiny ukazovaly. Všechny mé noční přístrahy se otevřely, všechny temnoty, plameny, propasti, lidi, co larvy - kéž bych oči mohl otevřít mimo vidění své ...! Rakev temnoty a červů, bolest, hrůznost nejdivější, děsivější otevřeného hrobu ... Hrůza ... Eduarde, kéž bych směl zapomenout!

"Jestli toto není peklo, kde tedy jsem?" táží se vyjeven - člověk je slabé zvíře. "V Praze," předci, odvětila sličná Dídó. Mně se zatmělo před očima. Vzpomněl jsem na legendy, kdy člověk opustiv domov, vrací se po řadě roků: "Který letopočet?" vyhrkl jsem, doufaje, že žertem odpoví. "Dva tisíce šest, " pronesla.

Zakroužila prstem po čele - zmizela mi. Já jí nevěřil, Eduarde - budoucnost nemohla být

Tvář Karla Hynka Máchy prý byla inspirací pro obraz Jana Křtitele na hradě Valdštejně v Českém ráji. Pokud je to tak, jde o jediné zachycení podoby básníka.

hrozivější mých nočních můr! Bloudil jsem mezi domy - útesy, tak vidím v povzdálí utěšené villy, zeleň, bílé zídky... Utíkal jsem k nim: zas nebylo vidět živáčka, jen psi štěkali za vysokými ohradami. Najednou zhlídnou kovový plot, kolem trocha křoví, uvnitř jáma, zpustlé rozvaliny - smetí kolem...!

Já to místo poznal, Eduarde - poznal jsem ho! Kdybych paměť ztratil, stála tam cedule, na ní ouředním hranatým písmem, špatným českým jazykem sepsané, co za místo se zde nachází... Já to místo předce znával, kolem lesy hluboké a stinné. Sedával jsem tu, slýchal hlahol rohů, třeskot mečů.

Tolik dopis velkého českého básníka, kolem kterého proběhlo dost diskuzí, zda-li jde o podvrh, či o důkaz tajemných sil v Housce.

Pravdou je, že v Čechách pravděpodobně neexistuje hrad s tajemnější pověstí, než Houska, na kterém si různí záhadologové, psychotronici i badatelé podávají dveře.

Mýty a pověsti

Samozřejmě, že nemůže chybět loupežný rytíř, kterým se po skončení třicetileté války stal švédský důstojník Oront. Se svoji bandou tak dlouho znepokojoval okolí, až na něj mělničtí vyhlásili odměnu sto tolarů. Tomuto lákadlu neodolal myslivec Mazanec a kouzelnou kulí Oronta skolil - pravděpodobně rovnou mezi světla.

Loupežný švédský důstojník je v pověstech Housky pouhým statistou, neboť pod hradem se nachází vchod do pekla plný démonů, kostí nelidí a dalších ne zcela příjemných věcí.

Do průrvy kdysi spustili po laně odsouzenec na smrt (viz zmínka ve výše uvedeném dopisu K.H.Máchy), který souhlasil, jelikož mu byl slíben život, když se do ní nechá spustit. Dlouho to však nevydržel, hned po chvíli začal zoufale křičet o pomoc a když ho vytáhli, popisoval čerty a demony, kteří se po něm sáпали.

Průrvu se lidé pokoušeli zasypat, ale pak ji raději zastavěli kaplí a vlastně i hradem. Pánové Aleš Česal a Milan Doležal o tom hezky píší:

Stavba je čtvercového půdorysu a na rozdíl od ostatních hradů je zbudován ne tak, aby se bránil proti nájezdníkům a oblehatelům, zkrátka proti nebezpečí přicházejícímu zvenčí, ale naopak tak, aby se co nejlépe střežilo něco, co je uvnitř. Tomu napovídá i rozmístění dnes už neexistujících věží, které byly postaveny ve vnitřním areálu hradu. Samozřejmě i dnes

Houska z ptačí perspektivy.

známe stavby podobného charakteru – totiž věznice se svými strážními stanovišti. Celý „obranný“ systém zaměřený proti „vnitřními nepříteli“ svíral jako v kleštích tu část hradu, která se jako jediná zachovala dodnes. Ano, jedná se o obytnou část, která – jako jediná – nebyla v 17. století zbořena. Její součástí je hradní kaple, která stála v centru celého hradního systému, a jak se zdá, je tím nejdůležitějším místem...

Staré kronikářské zápisy potvrzují výjimečnost Housky; odedávna zde konali službu nejlepší páni z celé České země. Proč asi tehdejší elita sloužila právě na hradě strategicky tak bezvýznamném? Kronikáři dále naznačují, že se zde střežilo „něco“, co se nesmělo dostat ven. Vodítkem by snad mohla být legenda o tom, že ve skále, na níž byl hrad zbudován, vedla průrva až do pekla.

Je možné, že právě nad touto průrvou byla zbudována hradní kaple. Mimochodem, je zvláštní, že stěny této kaple jsou porostlé lišejníkem a neustále vlhké i za toho nejparnějšího léta, zatímco stěny sousedních místností jsou zcela suché. Sama kaple je považována za nejpozoruhodnější prostor hradu. Zaujímá na výšku celé přízemí a první patro. Na východě je uzavřená pěti stranami osmiúhelníka, na západě ji zakončuje tribuna přístupná buď z vnější dřevěné pavlače, nebo točitým schodištěm z dolní části kaple. Tím nejdůležitějším v kapli je fresková výzdoba, nalezená při opravách hradu v letech 1928-29. Fresky pocházejí s největší pravděpodobností z 30. let 14. století a zachovaly se téměř v původní podobě. Patří jak tematicky, tak výtvarně k nejvýznamnějším památkám ve střední Evropě. Pokrývají stěny v obdélníkových pásech. Ústředním motivem je obraz ukřižování, v té době nepříliš obvyklý. Na bočních stěnách

jsou výjevy ze života Panny Marie. Na stranách lodi jsou proti sobě umístěny dvě velké postavy archanděla Michaela, vůdce nebeského vojska proti padlým andělům, ochránce proti mocností zla a ochranného ducha anděla Izraele, vůdce křesťanských vojsk. Na jedné straně Michael váží duše při posledním soudu, na druhé straně bojuje s drakem, symbolem zla, ďábla.

Nad tribunou se tyčí, obklopen postavami světic, svatý Kryštof, legendární mučedník ze třetího století. Další fresky se nacházejí na oblých stěnách schodiště a znázorňují opět boj dobra se zlem; zajímavá je postava bojovníka s obrovským lukem, u nás v té době nepříliš obvyklá.

Vzhledem k zlověstným pověstem, které se vztahují k hradu, nás výzdoba kaple ani příliš nepřekvapuje. Zato je stále naléhavější otázka – co se zde skrývalo, že byl kvůli „tomu“ vybudován celý hrad, navíc strážný elitní posádkou své doby?

Traduje se, že v podzemí hradu je množství podzemních chodeb a prostor, v nichž má být pohřbena spousta „věcí“ a koster „nelidí“. Vodítkem pro vstup do těchto chodeb by mělo být znamení nad dnes už neexistující hradní bránou.

Otázek vyvstává víc než dost. Byl snad hrad Houska spolu s hradní kaplí postaven jako ohromná zátka, která brání vstupu čehosi z „pekla“ na tento svět? (redakčně kráceno)

Historie hradu

Podle nejnovějších poznatků vyplývajících z archeologického průzkumu byl hrad založen v dekádě 1270-1280 Přemyslem Otakarem II., a to téměř souběžně s blízkým Bezdězem, dokonce stejnou stavební hutí.

Pravděpodobně z rukou Václava II. se dostal do držení pánů z Dubé. Ti v období své největší slávy rozhodovali o trůnu, jakož i o příjmech pokladny koruny.

Hrad vyrostl v lokalitě původně dřevěného, později kamenného hradiště (konec 9. století), které vévoda Pšovánů Slavibor založil pro svého syna Houseka. Během své existence prošel původně nedobytný gotický hrad řadou stavebních úprav, díky kterým se dnes na Housce potkáme se všemi slohy, a to již od pozdně románského. Zejména zásahy renesanční určily aktuální podobu stavby i nejbližšího okolí hradu (zpřístupnění po Třicetileté válce) Renesanční zámek s prvky gotického hradu je zřejmě ta nejvýstižnější

charakteristika pro jeho nynější podobu. Coby vlastníci hradu se na Housce vystřídal, vedle již zmíněných panovníků a pánů z Dubé, Jan ze Smiřic, Hrzánové z Harasova, Valdštejnové, Veronika ze Sulzu, Hypolita z Hofkirchenu, rod Kouniců, princezna Hohenlohe a hraběnka Andrássy.

V roce 1924 hrad kupuje prezident Škodových závodů, senátor pan Josef Šimonek. Po opravách byl až do roku 1939 užíván jako letní a reprezentační sídlo rodiny. V roce 1943 se hrad díky své poloze v Sudetech stal pod krycím jménem Burgund II jedním ze čtyř severočeských depozitářů pro židovské a zednářské knihy z celé okupované Evropy. RSHA jako správce těchto ukradených fondů je sem převezl z archivů a knihoven v Hamburku a Berlíně ohrožených bombardováním v rámci operace Gomorrha (likvidační bombardování německých měst).

Od roku 1950 zde byl umístěn archiv Státní knihovny v Klementinu. Hrad byl počátkem 90. let předán Instavu Praha, poté vydán v restitucích původním majitelům. Těmi jsou pan Ing. Jaromír Šimonek a paní MUDr. Blanka Horová, kteří dnes velice úspěšně napravují výsledky čtyřicetileté péče státu o památku.

Teprve až současnými majiteli byl hrad Houska (poprvé v jeho dlouhé historii!) v roce 1999 zpřístupněn nejširší veřejnosti.

- Tony -

ilustrace: Jan Čáka (z knihy Poutník Mácha)

V článku byly přebrány informace z:

<http://www.hradhouska.cz>

<http://www.hrady.cz>

Brambory

Bylo nedělní ráno, a bylo krásně. Čundr Českým rájem se pomalu chýlil ke konci. Probudili jsme se na hradě Kumburku, kousek od Lomnice nad Popelkou. Z hradu byla vidět hladina rybníčka u vesničky Zboží a tak jsme vyšlápli tím směrem. Do cesty nám ale někdo postavil docela pěknou hospůdku. Potom byl už čas na papání. Čundr končil, ale chleba taky. Paní hostinská nám nechala nějaké brambory, jednu vepřovku ještě máme. Není to moc, ale bude to oběd!

Děvčata brambory oškrábala, a dala uvařit. Jen se slila voda, chopil se věci Micky, coby šéfkuchař. Otevřel naší poslední konzervu a pod bedlivými zraky skoro celý osady - aby snad nedejbóže neolizoval - namíchal maso do brambor.

"Pindó, podej sůl!" zavelel šéfkuchař a do natažený ruky dostal sáček. S vážnou tváří za stálého míchání sypal a sypal.

Já jen tak, aby řeč nestála, povídám: "Nevadí ti, že je to cukr, ty lumpe?" Micky ale zůstal v klidu a solil dál. Inu, už moje fórky zná.

"Kde by se tady vzal cukr, když je to sůl!" mi klidně opáčil. Někdo v davu ale neuvěřil a ochutnal. "Vemte ho pantokem mezi rohy! Je to cukr!"

"To je toho, tak jsem to poplet," pravil šéfkuchař. "To proto, že mi furt čumíte do pazoury. Pindó, podej teda tu sůl!" V turánu dostal do ruky igeliťák, nasypal další dávku do brambor, "osolí se to kapku víc a ono se ta troška cukru vstřebá."

Tentokrát jsem ochutnal já. V tom igeliťáku byl taky cukr. A byl tam už zamíchanej! Vzdali jsme se nadějí, a začali jsme vymejšlet, co Mickymu provedem. Ta konzerva byla poslední! Henry se kdesi flákal, a o cukru nic nevěděl. Když dorazil, klidně vytáhl ze zadní kapsy bagr a začal se cpát. No ono mu to snad chutná! Vrhli jsme se na kotel. Nevím, jestli to bylo hlady, anebo jestli to bylo opravdu tak jedlý. Zachvilku drnčely lžíce o dno. Jenom Pindů běhal okolo, a hledal lžíci. Zaváhal.

Z kroniky T. O. 13. černých samotářů. Stalo se 4. srpna 1968.

Dotek jara

Je chladné nedělní ráno a pro nás znamená konec zimního táboření pod Vlčí horou. Vypravili jsme se sem - na sever - jen já a Cajsa. „Pavouku, tak vstávej!“ budí mě kamarád. Posílám ho kamsi, ale nakonec se ze spacáku přeci jen vyhrabu. Večer byl veselý, a tak cítím pracovitě permoníky ve své hlavě. Ne, nejsem blázen, mám jen kocovinu. Všichni kolem ještě spí. Je půl sedmé a my dva tiše procházíme pochrupujícím a mnohdy i chroptícím tábořištěm.

Svítá. Nebe je modré a obzor mezi stromy má růžovou barvu vycházejícího slunce. Chceme využít pěkného počasí a dáváme se na dlouhou cestu východní částí Labských pískovců. Jdeme tichým ránem zasněženou krajinou plnou roubených chaloupek zdobených břidlicí. Slunce začíná nečekaně hřát a šumění potoka zní líbezně našim ušima. Žlutá značka nás svádí ze silnice na úzkou cestu mezi ploty zahrad a my za doprovodu zatoulaného psa vstupujeme do borového lesa. Uvnitř v polostínu to vypadá jak na jaře. Pěšina se vine borůvkám a ostružinám, až nás dovádí na kraj příkrého srázu. Naskýtá se nám nádherný pohled do úzkého a hlubokého skalnatého údolí. Někde zdola se ozývá klokot peřejí Křinického potoka a všude kolem zní zpěv ptáků, kteří stejně jako my vycítili tu podivně jarní atmosféru. Neodoláme a sundáváme ze zad těžkou bagáž. Rozhlížíme se na vrcholu okrajové skály a kocháme se tím jedinečným panorama. Pak romantiku vystřídá realita. Na Cajse a posléze i na mně přichází jisté střevní nutkání. Nedá se nic dělat - přírodě člověk neporučí. Bereme si každý kus novin a zapadáme do lesa mezi stromy.

Po chvíli, už u báglů, s úsměvem říkám Cajsovi: „Tak mi člověče připadá, jako bysme se z té krásy pos....“ Se smíchem scházíme mezi skalami a vlastně prožíváme svoje vzpomínky. Vzpomínky na první - zatím zimní - dotek jara.

- Pavouk -

Soutěž Vitamínu KŘ! o hodnotné ceny

Ano i naše redakce jde s dobou a připravila pro vás, naše milé čtenáře a spanilé čtenářky trampexkluziv soutěž.

V níže uvedeném textu písni skupiny Lístek je určité množství trampských kempů, které se nacházejí v pískovcích.

Otázka tedy zní:

Které o kempy jde?

Odpovědi (nestačí pouze jejich počet - je potřeba kempy v odpovědi vyjmenovat) posílejte na email: vitamin.kr@volny.cz

Uzávěrka soutěže je 30. dubna 2010.

V případě většího množství správných odpovědí provedeme slosování.

Předání ceny bude originální a nikdo jiný než tramp znající pískovce si ji nebude moci vybrat!

Těšíme se na odpovědi a předem děkujeme za přijetí této hry:)

VANDRÁK, TEN TVRDEJ CHLEBA MÁ

Tom T. Hall a Dave Dudley

český text: Jiří Matěk

*Tam kde se kříží čugály tam jednou jsem stál
Když jeden mladej vandrák na Český dráhy lál
A povídal, že konečně už chtěl by mít klid
Aby nemusel se s luftákama mlít*

*A štiplístek té noci byl starý Pecl
Který je starší než sám čas
Povídá: "Hochu, jak dlouho už jezdíš s tou čugálou?
Víš, hochu, já svezl snad skoro všechny
Na mě to i sám Blue Woody zkusil se svou režijkou
A ty tu pláčeš nad zabavenou kilometrickou bankou.
Víš to povídám ti já: vandrák, ten tvrdej chleba má!"*

*Ví co je žracák, cancák, teplá deka, bovíják
Spacák, otvírák, ztuchlá veka, ledviňák
Bagr, zvadlo, domovenka, opejkadlo
Maskáč, patronaška, když je kosa rumu flaška
Kudla, celta, liščí ocas, melta
Ešus, kytára, teplý prádlo, cigára
Musí chodit oběma nohama
Jó vandrák ten tvrdej chleba má*

*Lístek se svým hostem Mikim Ryvolou, společně hrající píseň Tunel jménem vlak.
Vzápětí poté dostal Miki za domácí úkol, aby se naučil text Vandráka a to hned do dalšího vystoupení.*

*Vandrák ví jak se vyspat i ve stoje na vagóně
Jak se zašít, když táboří v první zóně
Najít zkratku, co se trochu delší tváří
Dělat blbce, když ho lapí ochranáři
Najít převis s baterkou a kamarády
Zdrhnout, když je hlídač s holí u zahrady
Umět zpívat a být textu znalec
Bičem práskat, zalamovat palec*

*Ví kde je Hebron, Srnčák, Orlí Hnízdo, Tisícák
Klika, Žluťák, Dlouhá Štreka, Mamuťák
Alvarado, Naděje a kde Mrtvý Dítě je
Ontário, Kameňák, Strachomorna, Kodiak
Woodland, Had'árna, Zlatý dno, Ovčárna
Mexico, Fort Bening, Galathea, Liščárna
Kapka, Oklahoma, tam to každé zná
Jó vandrák ten tvrděj chleba má*

*Vandrák ten musí umět do uhlíků čumět
Stát na vlajku a mít věci v cajku
Tiše být ve štole, nepřipálit fazole
Být děsně tvrdý, navštěvovat Brdý
Být členem osady, impregnovat kanady
Zakopat konzervy, nebejt chabrus na nervy
Jezdit na velkej, chodit kopcema
Jó, vandrák ten tvrděj chleba má*

*Ví kdo je Seyček, Višňák, Malá Indy, Lišák
Arnold, Čajda i copatá Trajda
Cipís, Lachtan, Belmondo a Čochtan
Chemik, Medvěd a samozřejmě Nedvěd
Carmen, Blůmák, Dracuela, Rysák
Želva, Johnny, Wakiela, Tony
Ferda, Chlebáš, přezdívký když neznáš
Jak vandrák tvrděj chleba máš*

*Vandrák ten musí záhy uživit naše dráhy
Autem levně nepojede zjevně
Romanticky vlakem jako vždycky
Montujou už na rychlíky maskáčový nárazníky
Rovnátko na palce, pařezový kavalce
Na buřty ohniště, převisový bludiště
Basy s pivama, stoly s kartama
Jó vandrák ten tvrděj chleba má*

*Proč já se radši nedal na luftáka
Moh' jsem si to hasit po dálnici
Do několika tisíc supermarketů v hodině*

Webové stránky skupiny Lístek najdeš na:
<http://www.kapela-listek.cz>

Toulal jsem se ...

... jedné listopadové soboty po roklích v okolí Sokolích stěn na Českosasú, když jsem dostal nápad, že z Pytláka by mohl být fajn výhled na slunce skloněné nad obzorem.

Rázoval jsem si to tedy lesní cestou, když tu proti mně mužík v zeleném s velkou plackou NP na prsou a 10m od nás se na stromě červený dvojpruh označující 1. zónu, kam se nesmí ani vstoupit.

Nastává chvíle trapného ticha, protože oběma je nám jasný o co jde tomu druhému.

„Dobrý den, mohl byste mi laskavě ukázat na mapě ukázat kde jsem? Já jsem se asi ztratil ...“ Snažím se to nějak zahrát.

Mužík se na mě podíval a říká: „Ne ne, ty ses neztratil, ty víš moc dobře kde seš. Ty seš totiž Višňák a minulej týden byls s Waki na Malé Libyi!“

Krve by se ve mně nedořezal, protože tohle jsem opravdu nečekal.

„No nic, stejně jsme ve druhé zóně a nebudem si hrát na indiány,“ povídám a otáčím své kroky tam, odkud jsem přišel.

- Višňák -

S PROSÍKEM K PĚŤOVI S MACÍKEM

Rubrika kamaráda Péti a kocoura Macíka

Ahoj kamarádi, mám dotaz pro oba dva, protože si myslím, že víc hlav víc ví. Nevíte náhodou, proč se Roverští patrioti nemají rádi s T.O. Mastný vlasové. Vždyť jsem přece všichni trampové a kamarádi, nebo ne?

Naivka z T.O. Věčné přátelství

Ale jistě kamaráde Naivko, všichni trampové jsou kamarádi a platí to i o RP a Mastných vlasech. Je pravda, že nás zpočátku trochu tím svým „nepřátelstvím“ (všimni si těch uvozovek) zmátli. Jejich diskuze na netu byly drsné, zápisy v kempovkách rovněž, slova jako mastní ochlastové, roverští repatrioti atd., byly pravidelným kořením jejich písemného styku.

A ejhle, všechno je náhle jinak.

Během druhého lednového víkendu náš zvláštní zpravodaj našel na Swampu několik trampů sedících kolem ohně a pijících grog.

Na tom by nebylo nic divného, byla zima a sněhu kolem hromady. Našeho zpravodaje však zaujalo složení těchto veselých hochů.

Tři Mastní vlasové a dva Patrioti. Jedním z nich byl i velký patrioti boss. Nikde nebyly cákance krve, nože byly v pochvách a zuby na svých místech.

Náš zpravodaj v šoku z této situace, vypil všechn grog (byl výborný) a hluboce zaduman se odebral závějemí zpět do divočiny skal a borovic.

Pěta a Macík

Milý Macíku

Obracím se na tebe jako na odborníka. Co myslíš, dají se pod převisy na trampských kempech chytit blechy?

Jeny

Ahoj Jeny

Není to obvyklé, ale ta možnost tu je, hlavně když nedodržíš některá základní pravidla nocování pod převisem.

Existují totiž písečné blechy (Tunga penetrans roveris), které ke své existenci přímo vyžadují pravidelné zateplování převisu trampskými ohni. Jedná se totiž o český teplomilný endemit, který se vyskytuje po celé pískovcové oblasti od Českého Švýcarska až po Adršpach. Na našem území se Blecha písečná uchytila již v ranném středověku, v době

tehdejšího mírného oteplení. Po zpětném příchodu normálních zim se poslední jedinci (doporučená četba: Naše blechy od Jaromíra Kožicha) se uchytily poblíž termálních pramenů a kupodivu na pískovcových převisích. Zatímco zvýšené nároky na hygienu zlikvidovali lázeňskou bleší populaci, převisovým blechám se podařilo přežít až do dnešních dnů zásluhou různých zbojníků, vandrovníků, uprchlých vězňů, dezertérů a v posledních desítkách let především trampů.

Trampové jsou totiž pro blechu písečnou hotovým požehnáním.

Svémi ohni vytvářejí na vybraných pískovcových převisích unikátní tepelné mikroklima a zbytky potravin krmí mnou tolik oblíbené plšíky. Blechy následně s plšíky žijí ve vzájemné symbióze, protože v případě nedostatku zbytků, dokáží zaujmout trampa natolik, že hladový plšík může beztrešně loupit v trampově žracáku.

Poučení trampové na noc odkládají plšíkům zbytečky chleba a jiných pochutin a na oplátku nejsou oni samotní pochutinou bleší.

V poslední době se díky jistým protitrampským opatřením podařilo snížit stavy blech i plšíků v některých pískovcových regionech a musíme tady smutně konstatovat, že tato opatření jsou velmi úzkozraká, neboť by hrozilo nebezpečí naprostého vyhynutí tak milého a přítulného zvířátka, jakou Blecha písečná (Tunga penetrans roveris) bezesporu je.

Doufáme, že odpovědné orgány ochrany přírody nenechají tento problém zajít až tak daleko a postarají se nápravu vzniklé situace.

Macík

Pokud máš nějaký zvědavý dotaz na Péťu a Macíka, tak jim ho pošli na redakční mail: vitamin.kr@volny.cz

HUMOR Z POD PŘEVISŮ ...

Kavče

Trampové potkají cyklistu
na horském kole:
„Kam chceš jet?“
„Touhle pěšinou na Vlhošť“
Sssssss...

Šeptá u ohně mladá nadějná romantička:
„Slyšíte kamarádi, jak ta příroda spí
a jak les spokojeně oddychuje?“
„Klid. To jen Dale chrápe támhle za převisem.“

☺ ☺ ☺

Tom Zvědělík

ŠERÉ ZJEVY 42 PIVO PRO VRAŠU

PÍŠE A KRESLÍ BILLÍČEK

TEMNÁ NOC V PÍŠKOVČÍCH NEDALEKO MĚSTYSĚ
ČESKÁ PÍPA... UŽ NĚKDO HLAVNĚ UŽ HLÍŽTE
JDE, PANE DOKTORE! A MÍRTE PŘESNĚ,
PANE ASISTENTE!

BONG!
AUU! EH!
BANG!
HEK!
THUDD! UCH!
DONG!

TAK KOLIK TO DĚLÁ, PA-
NE ASISTENTE! DĚLÁ TO
DVACET ŠEST KORUN - A
JEŠTĚ TU JE CHTORAN
SRUHEM!

ZA TÝDEN, STEJNÝ ČAS I HÍŠTO...
UŽ JDOU, PANE DOKTORE!
MÍRTE DOBRĚ,
PANE ASISTENTE!

PO MALÉ CHVILCE... TO JSOU VÝBORNĚ. PENÍŽE NA
ŽASE TI SAMI, JAKO PŘED NAŠE ÚČELY, PIVO PRO
TÝDNĚM, PANE DOKTORE! VRAŠU. JEŠTĚ, ŽE SE TEN
DĚLÁ TO OSMNÁCT KORUN. HLUPÁK GEOLOG VRAŠA
NĚJAK NÁM CHUDNOU. JO- SPOKOJÍ JEN S PI-
A TADY JE PETLAHEV VEM A RUMEM!
SPÍVEM!

ZA DALŠÍ TÝDEN...

KAMARA'DI! STEJNOU CHYBU UŽ POTŘETÍ
NEUDĚLA'ME! DO SKAL TENTOKRÁT NE-
PŮJDEME, ALE MÍSTO TOHO SI PROHLÉD-
NEME MUZEUM VE ZDEJŠÍM MĚSTYSI!

V MUZEU V MĚSTYSI POBUŽE PÍŠKOVČŮ...

POZDĚJI, NA ČETNICKÉ STANICI...

TAK JSTE, CHLAPCI, UDERILI HŘEBÍK NA
HLAVIČKU, DOPADLI JSHE JE! DNA NA
MUZEJNÍCH KYJÍCH POCHÁZÍ Z VAŠICH
HLAV! NAŠE MILE

ZA NĚKOLIK MĚSÍČŮ...

